

№5
(54)
2016

Флешка

молодежная
христианская
газета

«Собирайте себе сокровища на небе...» Мф. 6:20

Тема номера:

В ЗЕМ ТВОЯ БИЛА?

Синдром
Дон Жуана

с.19

Секрет героїв

с. 25

Сильне покоління,
слабка я

с. 28

В ЗЕМ ТВОЯ БІЛА?

Артур Павлюк

Проект **«Сильное поколение»** — это добровольная общественная программа, призывающая молодежь посвятить свое время, знания, таланты, способности и средства служению Богу и людям.

БУТЬ ПРОЕКТА

Молодежь распределяется в команды из 12 человек по городам, избранным организаторами проекта. Все члены команды участвуют в различных видах общественной деятельности, организовывая социальные, детские и молодежные программы.

Больше информации о проекте вы сможете узнать, прочитав интервью с руководителем молодежи в Украине Евгением Алехиным на с. 4.

Позади лето-2016. А вместе с ним закончился и третий сезон проекта «Сильное поколение». Все три года я участвовал в этом проекте. Три года по 10 дней — месяц всецелого посвящения и дружбы! Я скучаю за каждым мгновением, вспоминая, как мы всей командой шли по городу в одинаковых футболках с непреодолимым желанием — послужить другим!

Интересно, какое же поколение можно назвать по-настоящему сильным? Какие главные характеристики представителя сильного поколения? Давайте разбираться!

...Я люблю спорт и периодически хожу в тренажерный зал. Здесь люди хоронят годы и десятилетия в надежде на то, что станут увереннее, влиятельнее, сильнее. Некоторые из них чуть ли не живут в зале, напрягая мышцы до предела, проливая там сотни литров пота, и все — ради желанного титула «Mr. Olympia», «Strongman» и т. д.

Иногда я прихожу туда в футболке с логотипом «Сильное Поколение» и вижу оценивающие взгляды с вопросом в глазах: «А ты что, в каких-то соревнованиях участвовал?!» Да, в соревнованиях со своей ленью и апатией! Как минимум 10 дней в году я ее побеждал☺.

В понимании некоторых, сильный человек — это толстосум, власть имущий или же тот, кто обладает грудой мышц и может пожать за 100. Но что нам до людей? Для меня мнение Бога намного интереснее. Он никогда не ошибается! Вот что Библия говорит нам по этой теме:

«Но Ты, Господи, не удаляйся от меня; сила моя! поспеши на помощь мне...» (Пс. 21:20).

«Стопы святых Своих Он блюдет, а беззаконные во тьме исчезают; ибо не силою крепок человек» (1 Цар. 2:9).

«Бог нам прибежище и сила, скорый помощник в бедах...» (Пс. 45:2).

И это только вершина айсберга. Важно понять суть: ВСЕ, ЧТО НУЖНО БОГУ И С ЧЕМ ОН РАБОТАЕТ, — ЭТО СЕРДЦЕ.

«Но Господь сказал Самуилу: не смотри на вид его и на высоту роста его; Я отринул его; Я смотрю не так, как смотрит человек; ибо человек смотрит на лицо, а Господь смотрит на сердце» (1 Цар. 16:7).

Сила наша исходит от Бога, все от Него и все к Нему, как говорят американцы: «About God».

Итак, если бы титул «Strongman» вручали не люди, а Бог, кому бы он достался? Скорее всего, тому, кто напрягается до предела и проливает сотни литров пота не для роста мышц, а для роста в Боге.

Вспомни Иакова. Уставший, хромой, но сильный. Возможно, впервые в жизни настолько сильный, потому что впервые настолько зависимый от Бога.

Бодрствовать, быть стойким в вере, дерзновать — это не для слабаков.

Любовь, сострадание, прощение, доброта, кротость, смирение — вот в чем сила. Так говорит Библия. Так считает Бог. Да, состояние тела важно, но это только футляр, в котором должен жить Святой Дух.

Вспоминаются слова Исаии, который написал то же, что и я, только намного короче и понятнее: *«Утомляются и юноши и ослабевают, и молодые люди падают, а надеющиеся на Господа обновятся в силе: поднимут крылья, как орлы, потекут — и не устанут, пойдут — и не утомятся» (Ис. 40:30, 31).*

БУДЬ СИЛЕН ДУХОМ!

Правда ведь, молодость – это смех, эмоции, драйв, впечатления, бесстрашие, энтузиазм, креатив, сила, красота, здоровье, экстрим... И этот список можно еще продолжать. Поговаривают, что мы с тобой что-то где-то потеряли. Ты слышал об этом? Говорят, что видели потерянным наш с тобой энтузиазм, инициативу и силу! Посмотрев сегодня утром в зеркало, ты веришь, что у тебя что-то потеряно? Заяви сегодня об этом! Присоединяйся к движению сильной духом и небезразличной молодежи, стань частью команды «Сильное поколение»!

В предыдущей статье мы частично упоминали проект «Сильное поколение» и говорили о том, что значит быть по-настоящему сильным. Мы пообщались с руководителем молодежи АСД в Украине Евгением Алехиным и узнали, как этот проект появился и что в нем особенного. Нас это не оставило равнодушными, поэтому решили поделиться этим и с вами.

Здравствуйте, Евгений! Мы знаем, что в этом году вы координировали молодежный проект «Сильное поколение». Скажите, почему он так называется?

Изначально, думая о названии проекта, мы хотели, чтобы оно отражало молодежный драйв, энергию и в то же время саму молодежь. Слово «поколение» отражает определенный отрезок времени, а с «силой» всегда ассоциируется молодость. К тому же в 1 Ин. 2:14 написано: «...Я написал вам, юноши, потому что вы сильны, и слово Божие пребывает в вас, и вы победили лукавого». Таким образом, молодые люди должны стремиться быть сильным поколением в различных сферах жизни: интеллектуальной, физической, духовной, социальной. Вот и получился такой собирательный образ.

Что стало главным толчком к созданию этого проекта?

Главным генератором проекта был тогдашний руководитель молодежи Украины Владимир Велечук. У него сердце горело объединить молодежь и направить ее в русло евангельского служения. В 2013 году на Всемирном слете молодежи в Южно-Африканской Республике он познакомился с руководителем молодежи Бразилии, который был основателем проекта «Халев». Они очень долго беседовали об этом, и бразильский коллега передал ему все материалы по проекту. Владимир перевел эти материалы, адаптировал, еще раз переосмыслил всю схему – и, таким образом, модель проекта в

Южной Америки «Халев» фактически стала прототипом «Сильного поколения». Была идея сохранить название, но потом решили его изменить на более понятное для секулярного общества.

Какие цели вы ставили перед собой?

Основная цель проекта – нести людям надежду через различные социально-евангельские программы, вовлекая в это молодежь. Также мы ставили перед собой цель дать молодым людям практические навыки самостоятельной организации служения, для этого были организованы обучающие конгрессы. Еще одно, что для нас было немаловажным: мы хотели, чтобы молодежь росла духовно. Мы понимали, что, когда молодые люди куда-то едут и где-то служат, они возвращаются другими, ведь они переживают там определенный духовный опыт. И, читая отзывы, я понимаю, что это действительно так. После участия в проекте у очень многих в отношении с Богом что-то меняется. Одни готовы работать над собой, желая изменить характер, другим удалось взглянуть на жизнь по-другому. Приятно вновь осознавать, что Бог

действует, Он изменяет людей. И это круто! Этих целей очень много, но они дополняют друг друга.

Какие программы удалось провести за эти три года в рамках проекта «Сильное поколение»?

Программы проводились разные, но акцент в основном был на работе с детьми. Ребята проводили каникулярные школы (занятия и игры с детьми), детские дневные лагеря, программы «Страна здоровья», в этом году мы еще попробовали немножко модернизированный «Городок дружбы». По окончании программ детей приглашали присоединиться к клубам «Бобрят» (4-5 лет), «Искателей приключений» (6-9 лет), «Следопытов» (10-15 лет) местной церкви.

Также мы проводили молодежные программы, такие как «Адреналин» (программа по антисоциальным явлениям: наркотики, добрачный секс, алкоголь, курение), также в этом году впервые провели программы street-workout «STRONGMAN» (соревнования для любителей этого вида спорта) и «ПарКино» (просмотр фильмов под

открытым небом,

обсуждение, знакомство с посетителями).

Последняя прошла очень удачно: даже в маленьких городках, где население до 10 000 человек и, казалось бы, очень сложно что-то организовать, собиралось до 80 человек местной молодежи. Еще некоторые общины проводили молодежные арт-кафе.

Также оказывали адресно-социальную помощь и многодетным семьям, и инвалидам из числа молодежи, и другим нуждающимся. Это все было согласовано с отделом социальной службы городских властей, которые давали нам адреса людей, нуждающихся в помощи. В разные года и в разных городах была оказана различного вида помощь на различные суммы: кому-то купили стиральную машинку, кому-то велотренажер, гантели, памперсы. Также проводили масштабный социальный проект по благоустройству города: убирали парки, кладбища, детские площадки, красили скамейки и т. д.

Как к этому отнеслись местные жители и насколько все успешно прошло?

Каждый год были определенные переживания. Единственное, в Тернополе в 2014 году, когда мы только запускали проект, не было

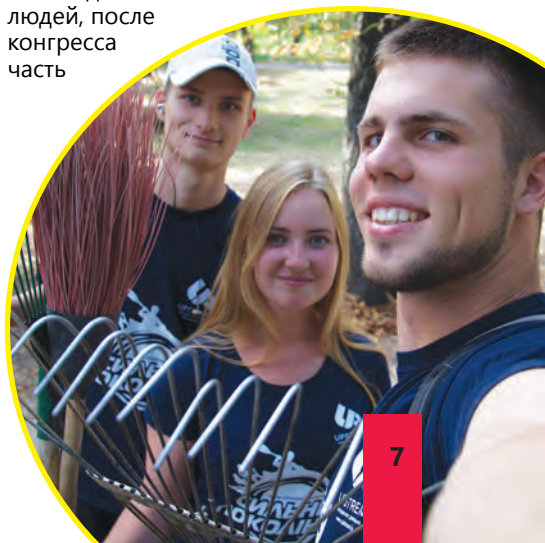
никаких проблем. В 2015 году в Херсонской области был один город, где городская власть не хотела идти ни на какие контакты, рубила на корню все проекты, но в конечном итоге только Божиим чудом все разрешилось. Бог открыл двери для тех проектов, которые мы планировали провести в городе. И в этом, 2016 году, был один из городов, Смела, в котором, к сожалению, мы смогли провести только каникулярную школу для детей. Городские власти не захотели с нами абсолютно никак сотрудничать, было сложно найти общий язык. А в целом, если говорить о больших масштабах, то везде администрации городов с удовольствием шли нам на встречу. Очень ярким примером для нас был город Сумы, там городская власть открыла перед нами все двери: делайте, что хотите. На Западе и Буковине власти тоже делали все от себя возможное. Интересно, что в одном из южных городов, Очакове, наша команда проводила детскую каникулярную школу в самом зале мэрии, где проходят городские сессии. Мэр этого города – адвентист, и он предоставил молодежи все возможности для служения. Так что в целом все прошло очень хорошо.

Что этот проект дал именно вам?

Хороший вопрос. Во-первых, он дал мне возможность ближе познакомиться с нашей молодежью, ведь в рамках этого проекта я смог побывать почти в каждом уголке нашей страны и лично познакомиться с частью молодежи,

пообщаться, узнать, чем она живет, и поучаствовать вместе с ними в служении людям.

Во-вторых, это дало мне возможность увидеть Божье руководство, провидение и заверение в том, что если мы следуем Божиим намерениям, то Он благословит нас и поможет в исполнении наших планов. У нас были небольшие переживания как с финансовой частью, так и с кадровым составом. Так как в 2014 году в проекте участвовало 144 человека, в 2015 году – 240 человек. Мы понимали, что нам нужно расширяться, нельзя сдавать назад – взять меньшее количество людей, и в этом году мы решили привлечь к участию 540 человек, поскольку увеличилось и количество городов, в которых должен был проходить проект. Мы переживали, наберем ли необходимое количество людей, хотя по большому счету – это десятая часть всей нашей молодежи в Украине. До конгресса мы почти набрали необходимое количество людей, после конгресса часть

просеялась – кто-то заболел, кто-то поступал в институт, у кого-то планы изменились, но на их место пришли новые люди. В конечном итоге у нас была молодежь, которая непосредственно принимала участие в проекте, плюс местная молодежь, которая подтянулась, чтобы помочь нам в этом. То есть, всех вместе было порядка 700 человек, что в какой-то степени превзошло наши ожидания.

И в-третьих, я увидел, что молодым людям больше нравится посещать другие города, заводить новые знакомства, быть вместе друг с другом, участвовать в различных программах и при этом понимать, что они здесь не одни такие и их служение в родных городах и в этом проекте имеет смысл.

Я убедился в том, что мы должны давать молодежи площадку для того, что они желают и могут делать!

www.silnoepokolenie.org

Беседовала **Елена Мехоношина**

**СИЛЬНОЕ
ПОКОЛЕНИЕ**

Hope.UA
телеканал Надія

У ВЕРЕСНІ

СТАРТ МОЛОДІЖНОГО
ТОК-ШОУ

ТАК ЧИ ІНАКШЕ

ЧЕТВЕР

22:00

Дискусії на
резонансні
теми

ДЗЕРКАЛЬНЕ МІСТО УЗЬКОВРНЕ МІСТО

В одній маленькій країні було старе, забуте всіма, невелике містечко. Там жили дивовижні люди. У них були незвичайні дзеркала, у яких можна було побачити все, чого тільки душа забажає. Кожен мав власне, і воно завжди відображало світ таким, яким його хотів бачити господар. І все було б добре, якби не одна біда: про таку дивовижну властивість дзеркал жителі міста навіть не підозрювали. Вони думали, що навколишній світ насправді такий, як у їхньому дзеркалі. Усі милувалися своїм відображенням, і нікому навіть на думку не спало зазирнути в дзеркало сусіда.

І ось одного разу в це маленьке містечко, про існування якого не повідомляла жодна карта, випадково забрів мандрівник, який подорожував усією країною. Місто здалося йому дивним, оскільки виглядало спустілим і давно покинутим: будинки були завалені сміттям, зарослі бур'янами, деякі навіть уже почали обвалюватися. Хоч первісну красу містечка все ще можна було розгледіти в цих руїнах. Мандрівникові було сумно бачити порожній центр, де мало би кипіти життя, порослу плющем розкішну міську ратушу та колись гарні, а тепер напівзруйновані будинки.

Незабаром гість помітив, що люди в цих будинках все ж таки є. Він почав заходити до їхніх осель із надією дізнатися, що трапилося. І тут його вражала дивна картина: усі без винятку щось дивлялися в дзеркала, ні на що не реагуючи. Його помічали тільки тоді, коли він потрапляв у поле відображення їхніх дзеркал. Він не бачив нічого незвичайного в тих відображеннях, усі начебто показували одне і те ж. Хоч дзеркала в усіх були різні: у когось тріснуте, у когось навіть трохи розбите, в одних воно занадто сяло, в інших — було затерте, ще в когось — заіржавіле

або вкрите пилом. Так мандрівник ходив з дому в дім.

Той день у жителів надзвичайного містечка викликав надзвичайне зворушення: якийсь дивак порушив спокій і затишок кожного. Люди по-різному реагували на нього. Хтось із подивом і відразу виганяв його з дому, хтось дивився із жалем і пхав йому гроші, хтось споглядав його із захопленням і повагою, хтось із заздрістю тиснув руку, а хтось — із гордістю.

Комусь він здався багатцем, мабуть, дуже знатним, судячи з його пишного вбрання. Він

застав господарів зненацька, коли ті не були готові до такого візиту, тому трималися щосили, щоб не показати, що вони чимось гірші. Хтось не з'явився візиту багатого гостя, оскільки вважав, що в їхній місцевості просто не може бути бідних людей. Хтось зустрів у себе чоловіка, дуже схожого на справжнього героя, доброго і сміливого, про яких пишуть у книгах. Ще одні господарі були налякані проникненням у будинок якогось злодія та підозрілого негідника. Одні дівчата мало не мліли від захоплення і засипали компліментами, інші — з презирством відводили очі, милуючись собою. Який дивак!

Розгублений подорожній не розумів, що відбувається.

Та ось його погляд зупинився на великому світлому будинку, який виділявся серед усіх. Він був акуратним і доглянутим.

А господар, на диво, не дивився у дзеркало, а привітно усміхнувся і привітався з гостем. Мандрівник не витримав і поцікавився:

— Ви не дивитеся в дзеркало, але чому? І що тут взагалі відбувається?

— Я не дивлюся в дзеркало, бо поки що не потребую цього. Та я хочу поглянути на тебе.

Вони підійшли до великого чистого дзеркала. Це дзеркало відрізнялося від інших. Воно було звичайнісіньким, чистим, без жодних вад і показувало все так, як і є навколо.

— Хочеш знати, що відбувається з усіма? — заговорив господар.

— Я спробую пояснити тобі. У цих дзеркалах люди бачать те, що хочуть бачити. Вони думають, що всі інші такі, якими дзеркало їх зображує. А ти нічого не бачиш у тих дзеркалах, тому що не бажаєш бачити нічого іншого, крім реальності.

— І ви, значить, теж? Ось чому ваш будинок такий доглянутий. Люди просто бачать місто і свої будинки не такими, якими вони є насправді,

розкішними, багатими, не розуміючи, що вони занедбані.

— Не всі.

Хтось бачить свій будинок

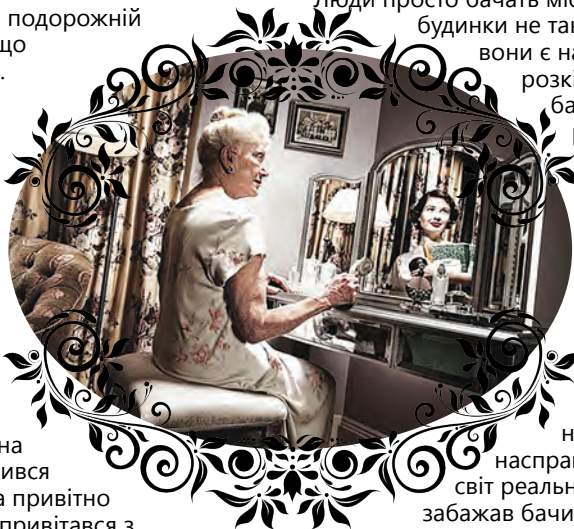
палацом, а хтось — іще гіршим, ніж він є

насправді. Я ж бачу світ реальним, тому що забажав бачити у своєму

дзеркалі правду.

Я завжди перевіряю в ньому себе, чи не перестав я дивитися на світ правдивими очима. Ти в дзеркалі такий, яким я тебе побачив сам, отже, я все ще бачу реальність. Тому воно таке прозоре й чисте.

В одних дзеркало показує, що весь світ налаштований проти них, тому

вони думають, що всі люди злі й підступні. Така людина, розбивши в пориві гніву дзеркало, напевно, з агресією виганяла тебе зі свого дому. У кого дзеркало дуже блищить і сяє, той все і всіх бачить у золоті, блиску, розкоші. Ті люди, напевно, подумали на тебе, що до них завітав багач. У кого дзеркало затерте, ті вважають себе бідними.

— Так-так, дехто подавав мені милостиню.

— Значить вони добрі серцем. Вони бачать бідними не тільки себе, але й інших, і при цьому хочуть допомогти. Є ж інші, які бачать бідними тільки себе, інших же — багатіями. Ті, напевно, дивилися на тебе із заздрістю.

— Але і те, і те погано. Бути і злим, і добрим — однаково шкідливо, якщо ти не бачиш правди, а живеш в ілюзіях. Жити в рожевому кольорі не можна, навіть якщо світ навколо більш жорстокий і жахливий, ніж ти собі уявляв.

— Ви маєте рацію. Шкода, що цим людям не можна допомогти.

— Чому ж? Хіба не можна розбити всі дзеркала? Тоді місто знову повернеться до колишнього життя, знову відновиться.

— Ні, це не допоможе. Проблема не в дзеркалах.

— А в чому ж тоді? — швидко промовив мандрівник. А потім вискочив надвір і забіг у сусідній будинок. Господар того дому, мабуть, бачив усіх жебраками, тож запропонував подорожньому їжу й одяг. Той розсердився і зі всієї сили кинув дзеркало на підлогу і воно

розбилося на дрізки. Подорожній з надією глянув на господаря, але той, як і раніше, простягав буханку хліба, не відреагувавши на те, що дзеркало розбите вщент. Тоді мандрівник схопив господаря будинку і поволік його до дзеркала «правди». Але перед цим

дзеркалом рука з буханцем так і залишилася простягнутою до подорожнього. Той тяжко зітхнув:

— Я не розумію, я ж розбив його дзеркало. А він і досі бачить щось своє!

— Просто проблема не в дзеркалі, а в людині. Коли я говорив, що перевіряю себе, дивлячись у це дзеркало, то я дивлюся не на відображення, а на те, чи ціле й чисте це дзеркало. Адже відображення — це наслідок того, що бачить людина у своїй голові. Не дзеркало «правдиве» — воно завжди залишається просто дзеркалом. «Правдива» людина. І розбиваючи дзеркала, людям не допоможеш,

поки вони самі не захочуть побачити правду. Ми можемо лише спробувати розповісти їм про це.

— А хто розповів тобі?

— Одного разу я знайшов на горищі стару книгу в товстій чорній палітурці. Спочатку я відкинув її, але щось наче вабило мене до неї. Я приступив до читання і дізнався багато цікавого. Поступово, з кожною новою сторінкою, у мене почали відкриватися очі. Тоді я зрозумів, що дивлюся на світ, наче крізь викривлені окуляри, і захотів бачити правду.

— Чи можна мені поглянути на неї? Господар простягнув подорожньому велику товсту книгу, той усміхнувся:

— Так, я її знаю. Вона справді може змінити життя. Чому ж ти раніше нікому не розповідав про неї та криві дзеркала?

— Не знаю, мабуть, я був егоїстом, вважав, що бачити правду — це тільки мій привілей.

— Однак у цій книзі написано:

«Ви — світло для світу. Не можна сховати міста, що стоїть на горі. І не запалюють світильника, аби поставити його під посудину, але ставлять на свічник, щоб світло усім, хто в домі. Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:14–16). Ми повинні допомогти іншим дізнатися правду.

— Ти маєш рацію. Тепер це наша мета. Просто я боявся, що, навіть показавши цю книгу людям і розбивши їхні дзеркала, ми не завжди зможемо їм допомогти. Адже дзеркала тільки відображають їхню суть. А суть змінити можуть тільки самі люди. Лише вони зможуть зробити своє дзеркало чистим і красивим.

— Так, тільки вони самі, але ми повинні їх підштовхнути до цього, ми повинні їм світити!

І мандрівник з господарем пішли світити іншим жителям, щоб вони могли очистити їхні дзеркала.

Вікторія Шабранська

Красота, которую ценит Бог

В современном мире тяжело оставаться отстраненным от общепринятых канонов красоты. Их беспрерывно диктуют нам средства массовой информации. Как следствие, мы подсознательно делим людей на красивых и «заурядных». Этот факт заставляет многих постоянно пребывать в погоне за привлекательностью, стараясь избежать множества комплексов, и порой, к сожалению, теряя истинную красоту – красоту характера.

У красоты свои законы

На протяжении многих веков стандарты красоты изменялись, к тому же не раз. Сравним, к примеру, эталоны женственности во времена нескольких

исторических отрезков. Так, идеальная женщина Древнего Египта – стройна, у нее узкие плечи и длинные собранные волосы, она активно пользуется прототипами

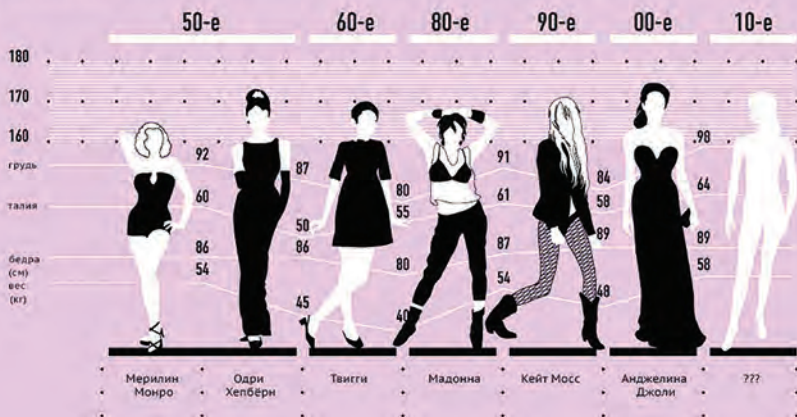
косметики, чего не скажешь о представлениях красоты у древних греков. Через несколько веков они будут восхищаться женщинами «в теле». То же произойдет и в эпоху Возрождения. Полные бедра, большая грудь, высокий лоб и бледная кожа – вот то, о чем мечтали тогда, после пережитых темных веков, когда почитались неимоверная худоба, сбритые брови и собранные в пучок волосы. Самым динамичным в изменении этих самых канонов оказался XX век: на смену мужеподобным фигурам приходит мода на красивые изгибы, потом на худобу, а затем снова на изгибы, подтянутость и загар. Такие тенденции сохранились и до сегодня. Считается, что у идеальной женщины должна быть фигура

подобная форме песочных часов, длинные волосы, здоровая кожа, ухоженные руки и минимум волос на теле.

Историки утверждают, что для определения эталонов красоты в ту или иную эпоху необязательно расшифровывать пиктограммы и рассматривать статуи. Достаточно учесть экономические и политические условия общества. Война, недостаток продовольствия, много работы – значит в моде быть худой. Если женщину воспевают как хранительницу очага, а главной и чуть ли не единственной ее обязанностью считают рожать наследников – значит на пике популярности пышность тела. То, что мы имеем сегодня, – результат желания быть самостоятельными и

Стандарты женской красоты за последние 60 лет

Как звёзды кино, эстрады и подиума меняли общественное представление об идеальной фигуре

Чем чревата погоня за идеальной внешностью

Сложно определить, насколько разумно или неразумно гнаться за тем, чтобы соответствовать стандартам современного общества. Крайне глупо, если это подрывает моральное здоровье нации и каждого в отдельности. Одно дело выглядеть достойно и подобающе.

И совсем другое – тратить все время и средства на достижение призрачных идеалов, которые так шатки в этом мире.

При желании стать идеальным есть риск перестать замечать других, ввиду своих преимуществ, возгордиться, создать себе кумира – самого себя. В таком случае красота действительно требует жертв. Но не тех, которые мы привыкли подразумевать, используя эту фразу. В жертву могут быть принесены родственные связи, дружба, здоровье, деньги. Особенно

в последних нуждается человек, стремящийся преобразовать свою «оболочку». Таким образом, шкафы заполняются доверху совершенно не нужными и не практичными вещами. В поощрение гордыни наряды меняются почти каждый день. Тренажерные залы переполнены фанатично настроенными посетителями, которые изнашивают организм строжайшими диетами и огромнейшими силовыми нагрузками, дабы потом похвастаться идеальными пропорциями тела.

Даже принципы здорового образа жизни человек иногда умудряется применять с неправильной мотивацией. На первое место ставится не цель улучшить здоровье и самочувствие, повинаясь законам Творца, а превращение человеческого тела в культа.

Красота, которую ценит Бог

«Да будет украшением вашим не внешнее плетение волос, не золотые уборы или нарядность в одежде, но сокровенный сердца человек в нетленной красоте кроткого и молчаливого духа, что драгоценно перед Богом» (1 Пет. 3:3, 4) – так описал стандарты красоты апостол Петр две тысячи лет назад. Приверженцы такого мнения считают, что внутренняя красота должна превосходить внешнюю. И усилий по ее усовершенствованию требуется не меньше. Иногда за обычной внешностью мы не замечаем истинной красоты души. Но даже если человек и не обладает идеальной, по нашему мнению, внешностью, имеем ли мы право считать его некрасивым, ведь

Дизайнер и Творец каждого из нас – Сам Царь Вселенной? Да, грех оставил отпечаток на внешнем облике человека, но, если картина испорчена не Автором, не стоит предъявлять Ему претензии.

Человек не всегда властен изменить свои внешние показатели, зачастую стоит просто принять себя. Но характер – это то, что действительно достойно усилий. Это единственное, что человек заберет с собой в рай.

Многие предпочитают иметь дело с кротким и молчаливым духом, нежели с духом самолюбования и гордыни. Будем же развивать добрые и сильные стороны нашего характера, а всякое зло – искоренять из сердца. Ведь приятно, когда в человеке все гармонично.

СИНДРОМ ДОН ЖУАНА

«А ви ще й говорите: „Защо?“ – За те, що засвідчив Господь між тобою й жоною юнацтва твого, якій ти невірність вчинив, а вона ж твоя подруга, і дружина умови твоєї!» (Мал. 2:14).

Невірність існувала завжди. Проблема в тому, що сьогодні її сприймають як нормальну і припустиму ситуацію. Сучасний світ перетворив стосунки між чоловіками та жінками на щось настільки відносне, що межа між хорошим і поганим скоро зовсім зникне.

Зустрічаючись, молоді пари дізнаються про звички та нахили один одного, які потім повністю розкриються вже в сімейному житті. Деякі виявляють невірність уже на цьому етапі, не розуміючи, що цим сіють смуток на завтрашній день.

Перефrazую старовинне прислів'я: «Скажи мені, скільки хлопців/дівчат у тебе було до весілля, і я скажу, яким буде твій шлюб».

Існує багато чинників, якими пояснюють невірність. Щодо жінок склали такий перелік причин: відсутність моральних засад, байдужість до релігійних принципів, а також брак самореалізації, емоційну невпевненість, бажання бути привабливою (особливо якщо жінка не високої про себе думки) і наслідування прикладів невірності в сім'ї чи серед друзів.

Щодо чоловіків теж згадують низку подібних причин з переліку, а саме: відсутність моральних засад, байдужість до релігійних принципів, бажання бути привабливим. Проте також зазначають і невпевненість у своїх чоловічих якостях

Глешка

(вони думають, що чим більше жінок завоюють, тим більш мужніми їх вважатимуть), слабохарактерність (невміння відмовити), бажання вразити друзів. На пасторську консультацію постійно приходять пари, у яких виникли серйозні конфлікти в стосунках, але корені проблем зазвичай сягають дошлюбного періоду. Крім того, у випадках подружньої невірності переважають чоловіки та жінки, у яких не було емоційно стабільних стосунків до шлюбу.

Бог створив людей моногамними. Проте багато хто живе так, ніби полігамія – це нормально.

Хочеш щасливого шлюбу? Будь вірним уже сьогодні. Не заводь паралельних стосунків. Дочекайся слушної миті, щоб вибрати супутника на все життя. У коханні розпорошування почуттів на різних людей призводить тільки до спотворення істинного розуміння любові.

Проси Бога, щоб Він допоміг тобі бути вірним тому, кого ти обрав своїм супутником життя. Будь вірним до шлюбу і в шлюбі.

Мігель Анхель Нуньєс

Если Бог «вчера и сегодня
и во веки Тот же»,
то почему в Ветхом
Завете Он повелевает
убивать врагов,
даже женщин и
детей, а в Новом
Завете говорит и в
мыслях не думать
о врагах плоти?

**Бесспорно, Бог
неизменный и во веки
Тот же, но все же Он
имеет дело с край-
не изменчивым и
непостоянным чело-
веком. И когда Господь
хочет научить его
какой-то истине, Ему
приходится нисходить
к человеческому уровню
и использовать принцип
«школьной программы» –
от простого к сложному.**

Пять мотивов для убийства и разное отношение Бога к ним

В Библии мы можем найти, по крайней мере, пять причин или мотивов, которыми руководствовались люди, совершающие убийства. В зависимости от этих мотивов, отличалось и отношение Бога к самому убийству.

1. **Эгоизм, зависть, желание устранить соперника, врага, обогатиться чужим имуществом.** Примеры: Каин убил Авеля; Ахав убил Навуфея, желая завладеть его виноградником; Давид подстроил убийство Урии, чтобы забрать его жену себе и скрыть свои грехи.
2. **Мсть.** Примеры: сыновья Иакова убили жителей Сихема, чтобы отомстить за свою сестру; Авессалом убил Амнона по той же причине.
3. **Самооборона, защита близких, собственной жизни и имущества.** Примеры: Авраам защищал племянника; Давид спас родных в Секелаге.
4. **Справедливый суд Бог в первую очередь вершил Сам,** но для этого мог использовать как ангелов (суд над Содомом и Гоморрой), так и людей (история с взятием Иерихона, когда Бог повелел Своему народу убивать, никого не оставляя в живых).
5. **Случайность, без злого умысла.** У Числ. 35:11,12,15-28 записано повеление о не наказании неумышленных убийц и укрытие их в городах-убежищах до того времени, пока не умрет великий священник.

Таким образом, из пяти мотивов убийств, описанных в Ветхом Завете, Бог однозначно не одобрял убийство из зависти, алчности, эгоизма или несправедливой мести, но при этом давал возможность получить прощение тому, кто совершил убийство по случайности, неумышленно. К тому же Ветхий Завет изобилует случаями, когда Бог производил Свои суды над грешниками, допуская и одобряя убийства, особенно когда это касалось защиты страдающих, как это было в Содоме или Секелаге.

Какие же коррективы внес Новый Завет в вопрос отношения к убийству? Если Бог неизменен, то как сопоставить учение Нового Завета с тем, о чем мы говорили выше?

Рассмотрим вкратце, что говорит Новый Завет по этой теме.

Мф. 5:39-44 – «Не противьтесь злему... Любите врагов ваших, благословляйте проклинающих вас, благотворите ненавидящим вас и молитесь за обижающих вас и гонящих вас».

Рим. 12:17 – «Никому не воздавайте злом за зло, но некусьтесь о добром перед всеми человеками».

Ин. 16:2, 3 – «Изгонят вас из синагог; даже наступает время, когда всякий, убивающий вас, будет думать, что он тем служит Богу. Так будут поступать, потому что не познали ни Отца, ни Меня».

Как согласовать эти наставления с Божьим отношением к убийствам во времена Ветхого Завета? Изменился ли Бог?

Рассмотрим те же пять мотивов убийства и отношение к ним Бога в Новом Завете:

1) **Убийство из эгоизма, зависти, алчности и т. п.** – одобряет ли Бог? Нет! (см. Мф. 5:21, 22).

2) **Убийство из мести** — нет! (см. Рим. 12:19).

3) **Убийство по случайности** — Бог может простить! Но не нужно этим злоупотреблять (см. 1 Ин. 1:9).

4) **Бог и ангелы – наши защитники, и человек сам не должен прибегать к оружию!** (см. Мф. 26:50-53).

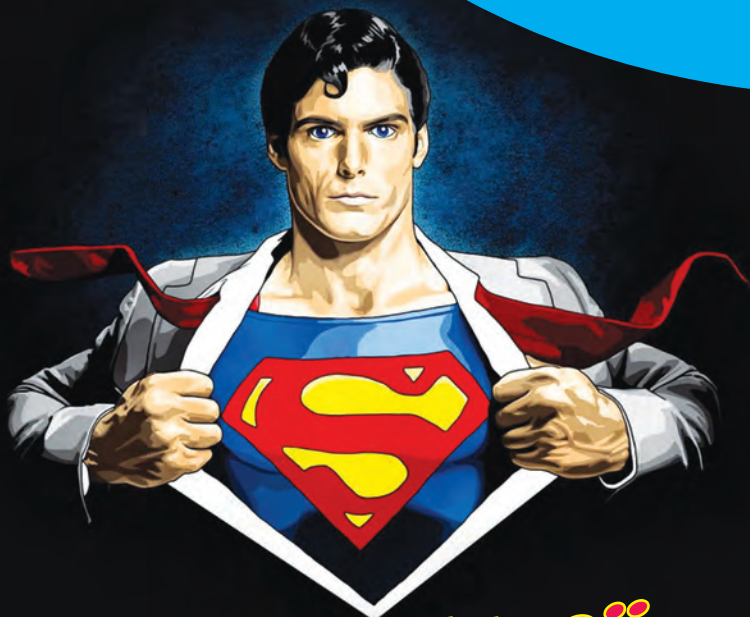
5) **Суд совершает Бог.** Он **«весь суд отдал Сыну»** (Ин. 5:22), и никто другой не имеет права судить сам. **«Един Законодатель и Судия, могущий спасти и погубить; а ты кто, который судишь другого?»** (Иак. 4:12). Наступит время – и Он совершит справедливый суд, а до этого момента Он долготерпит нас, не желая, чтобы кто не погиб, но чтобы все пришли к покаянию. А когда необходимо, Он Сам вершит свои суды, не прибегая к помощи людей. Вспомните Ананию и Сапфиру (см. Деян. 5:1-11), а также царя Ирода (см. Деян. 12:21-23).

Таким образом, Господь в Новом Завете взял функцию суда, справедливости и защиты полностью на Себя, не оставляя людям никаких мотивов для убийства, но уча их любви, кротости, прощению и миролюбivosti, готовя к Божьему Царству, где не будет никакого зла.

Итак, хотя в Ветхом Завете описано немало случаев Божьего одобрения убийства, когда оно совершалось для исполнения Его суда или поддержания порядка в теократическом государстве, но все же любящий Бог никогда не одобрял несправедливое убийство, и с момента Пришествия Спасителя Он превознес милость над судом, отложив убийство беззаконников до Второго пришествия, не давая права христианам убивать ни в целях защиты, ни в целях поддержания порядка и справедливости.

Так доверим же нашу защиту Богу и Его ангелам, будучи готовы даже пострадать несправедливо, не воздая злом за зло, но делая добро даже врагам и предоставляя Богу Самому рассудить справедливо в Свое время.

СЕКРЕТ ГЕРОІВ

Хто не любить хороших фільмів? Таких, щоб у них поєднувалося все: і драма, і трагедія, і сльози, і радість, і сміх, і щастя. Такі фільми вчать хлопців бути джентльменами, досягати поставлених цілей, а дівчат – володіти вишуканими манерами, бути леді, повністю віддаватися коханням та йти назустріч своїй мрії. Загалом, вони мотивують бути сильними, незламними, незалежними. Та часто люди, дослухаючись до слів настанов своїх улюблених героїв, сприймають усе надто буквально.

Бути героєм – не завжди означає зрікатися своїх принципів, йти на все заради спасіння людства, сміливо дивитися в очі своїм ворогам, дивом виживати у катастрофах, рятуючи всіх життя. Бути сильним – не завжди означає емоційно реагувати на всі події й одразу ж вступати у бій з ворогом або по-суперменськи спасати свою дівчину.

З такими поглядами на світ ми ризикуємо ніколи в житті навіть не дочекатися можливостей, щоб проявити свою відважність, силу та геройські здібності.

Проявляти силу та відвагу можна щодня, і при цьому зовсім не обов'язково, щоб усі люди вважали вас героєм. Головне – вчинками показувати це людям, яких ви любите і поважаєте. Щоразу, переступивши через себе заради ближнього, ви стаєте сильнішими і водночас щасливішими.

Так, стосунки з близькими людьми приносять нам щастя. Батьківська опіка дарує підтримку, прихильність друзів показує, що ми не самотні, любов другої половинки дає впевненість у собі. Отримуючи все це, мимоволі й самому хочеться віддавати. І це прекрасно. Адже саме тоді, коли віддаєш любов, перестаєш думати про свою силу, здібності, красу, а думаєш про ближніх, отримуєш радість і натхнення на завтрашній день. У цьому й полягає секрет усіх героїв.

І тут головне не забути, що це все діалогує вам

недарма. Цінність життя вимірюється вашою тяжкою працею, численними невдачами та самопожертвами. Тому потрібно цінувати свою працю та її плоди. Тоді, зіткнувшись із труднощами, тобі буде значно простіше все вирішити. Адже ти знаєш, заради чого все це робиш. І хто б що не казав, але люди вчаться переважно на своїх помилках.

Не припускаючись помилок, ми ніколи не побачимо своїх реальних проблем, а то й взагалі загубимося в рутині. Помилки і невдачі — це частина нас, нашого життя. Щоразу, коли нам щось не вдається або ми щось втрачаємо, ми відчуваємо що ніхто, крім нас, не може покращити наше життя. І з новими силами ми підіймаємося і ставимо перед собою все вищі й вищі цілі, відчуваючи ще більше натхнення. Тоді ми розуміємо, чого справді хочемо, відкриваємо в собі щось нове, переосмислюємо цінності й рухаємося вперед.

Махатма Ганді сказав: «Сила не у фізичних можливостях людини, вона – в її незламній волі».

Кожен день – це боротьба із самим собою. Прийняти пораду батьків чи зробити так, як хочеш? Сказати про свої переживання чоловікові чи тримати все в собі? Піддатися думці навколишніх чи зберегти свої принципи? Розповісти правду

чи зберегти своє місце на роботі? Піддатися емоціям чи зберегти свій авторитет? Вибирати короточасні задоволення чи складний шлях до своєї мрії?

Кожен день – це боротьба. І в ідеалі вона має нас тільки зміцнювати. На жаль, часто всі спроби бути щасливими завдають стільки болю і розпачу, що опускаються руки. І тільки тоді, коли ти починаєш жити за принципами моралі, християнськими принципами, ти можеш бути впевнений, що все робиш правильно. Коли любов до людей, світу і Бога живе у твоєму серці, ти можеш сподіватися на щастя. Ніщо не принесе нам стільки радості, як гармонія із собою, Богом і навколишнім світом.

У Біблії записані такі слова: *«Хай ніхто не зневажає твого молодого віку, але будь прикладом для вірних – словом, життям, любов'ю, вірою та чистотою»* (1 Тим. 4:12). Працюй над собою і не забувай про інших! Адже саме тоді, коли віддаєш любов і думаєш про ближніх, отримуєш радість і натхнення на завтрашній день. У цьому і полягає секрет усіх героїв.

Ілона Ношина

Сильне покоління, слабка я

Вікторія Шабранська

«Ні, не поїду, — думала я, — не хочу, не буду, не можу!» Так думало моє «я», егоїстичне, самовпевнене, полохливе «я», яке іноді вважає себе найрозумнішим у цьому світі й думає, що краще за Бога знає, що мені потрібно. А Бог сказав: «Хочеш, будеш, можеш!» І я таки змогла. Змогла пересилити свій страх перед чимось новим і незнайомим та поїхати на молодіжний проект «Сильне покоління».

Багато хто чув про нього, чи не так? А я чомусь, хоч він проходив уже третій рік поспіль, цієї весни вперше про нього дізналася. І хтось зі знайомих підказав: «Їдь!» Як їхати, куди? Ні, мене не лякали десять днів у незнайомому місті, в іншій частині України, мене не лякали проекти і програми, якими ми мали там займатися. Єдине, що мене лякало, — це необхідність провести весь цей час із командою незнайомців. Не те, щоб

я боялась нових знайомств чи великої компанії. Ні, але ж одна справа — відпочивати десь, наприклад, у таборі, а інша — самим проводити такі заходи.

Бог створив кожного особливим, неповторним, але часто одній унікальності дуже важко вжитися разом із іншою, а тим паче — спрацюватися в одному проекті. І якщо чиясь унікальність тебе дратуватиме, тут не вийде просто розвернутися і піти додому, адже ти за сотні кілометрів від рідного міста. Іти втомиться. Отже, доведеться з чимось миритися, виходити зі своєї зони комфорту, у яку всі люблять залізти з головою, мов равлики у свої хатки. І коли я все ж вирішила їхати, то подумала, що, можливо, Бог хоче навчити мене вилазити зі свого панцира. Але ні, виявилось, у Бога інші плани. Тренуватимуся залишати свій панцир іншим разом.

Бог приготував мені сюрприз: моя подруга теж захотіла взяти участь у цьому проєкті. Аж на душі стало легше, адже коли поруч з тобою є друг, то разом із ним ти готовий іти хоч у вогонь, хоч у воду, хоч на «Сильне покоління», чи не так? Спочатку думала реєструватися в Києві — це моє рідне місто, тут я все знаю, ніяких кардинальних змін. Однак моя подруга перекреслила ці плани, сказавши, що хоче в нове місто, у якому ми ще не були. Думано: «Що ж ти, моя подружко, така непосидюча!» Але я погодилася. І молилася: якщо є Божа воля, щоб я брала участь у проєкті, ще й не в Києві, то нехай іншу поїздку, яку я собі планувала, окрім «Сильного покоління», перенесуть на початок літа, щоб дати не збіглися.

І дати таки не збіглися. Отож, це знак від Бога, треба реєструватися! І тоді мою голівоньку заповнили трохи, так би мовити, егоїстичні думки, за які зараз мені вже трохи соромно: якщо не вдасться здружитися з командою і щось організувати, то хоч з подругою гарно проведемо час☺. І ми вирішили вибрати якесь цікаве місто. Звичайно, одразу подумали про Західну Україну, Карпати, але ж ми не одні такі розумні – реєстрація там майже відразу завершилася, всі місця заняті. Ну, як не в гори, то на море! Подивилися, у яких містах проводитиметься проєкт на Півдні України, і вибрали Очаків.

За два місяці до початку самого проєкту мав відбутися триденний конгрес, який передбачав знайомство з командою. Чесно кажучи, трохи боялася. І на початку мої страхи підтвердилися. Двоє учасників на конгрес не приїхали, ще й лідера групи в останній момент змінили, і він теж не приїхав. Тож, оскільки не було лідера й ніхто не хотів брати на себе його обов'язки, ми просто перезнайомилися,

називаючи свої імена, міста, з яких приїхали, а потім до кінця конгресу уникали один одного. Дивно, коли перше враження про людину складаєш із трьох зустрічей, а то і взагалі — із переписки в соцмережах. І як ми потім зізнавалися між собою, враження ми наскладали такі, що перші дні на проєкті всі ніби боялися заговорити одне з одним. Проте мені всі одразу здалися адекватними і приємними людьми. Хоч сумніви щодо згуртованості команди все-таки були.

Та незважаючи на все, я загорілася бажанням служити, щось організовувати, оскільки взагалі люблю такі заходи. А потім побачила, що всі учасники команди теж дуже активні. Ми почали у VK обговорювати різні проєкти, які можемо провести, пропонувати свої ідеї, і все це без лідера. Я зрозуміла, що Бог відповідає на мої молитви про те, щоб ми мали за ціль послужити Йому й іншим людям, а не безтурботно проводити час на морі. Стало ясно: працювати наша команда буде! Ніхто не їде просто позасмагати.

Залишалася ще одна проблема — лідер. Як з'ясувалося згодом, не мені одній з його сторінки у VK здалося, що він надто суворий і з ним не можна розслабитися, повеселитися, посміятися. Він мовчав майже до останнього дня в нашій переписці, і ми не могли зрозуміти, чому він нас ігнорує. Я дуже переживала, адже від лідера залежить багато, тому не можна, щоб він був безініціативним і нехтував командою. Проте наскільки оманливим буває перше враження!

На проєкті «Сильне покоління» Бог показував (і думаю, не тільки мені), що ніколи не можна вішати на людину ярлики, якщо ви її ще добре не знаєте. Бо насправді кращого лідера, ніж був у нас, знайти складно. Я дивуюся, наскільки Бог мудро вміє ставити людей на потрібні

місця. У команді лідер відіграє основну роль. Він може згуртувати учасників, вислухати ідеї, показати шлях вирішення проблеми, допомогти весело провести час і стати другом кожному. Саме таким і виявився наш наставник. Він став усім нам другом.

Єдине, що наш лідер не робив, — це не об'єднував команду. Бо за нього це зробив Бог. До кінця проекту ми відкрилися одне одному настільки, що час, проведений разом, мабуть, назавжди залишиться в нашій пам'яті, адже ми знайшли 10 нових друзів, з якими б хотілося провести ще багато щасливих днів у житті. Я ніколи ще не відчувала такого єднання з незнайомими людьми, яке подарував Господь нам в Очакові. Для мене стало досвідом, як Бог веде різних людей, як вдало сплітає їхні долі, збирає до купи, щоб вони разом створили чудову команду. Як наділяє їх різними талантами та вміннями: одні могли організувати весь процес, другі придумували творчу програму, треті розважали дітей, а разом — усі ми доповнювали одне одного. А ще Бог піклується, щоб нам було добре, щоб ми служили іншим з радістю. Тож я зі своєю командою просто відпочивала душою.

Якщо вас зупиняє страх перед невідомим: чи зможете ви здружитися з новими людьми, чи буде про що з ними поговорити, крім проєктів, чи зрозуміють вас, — не хвилюйтеся, а просто віддайте все в Божі руки. Він подбає про ваше життя. Мої страхи розвіялися з першим же «мурашиним» жартом нашої команди. А хто такі «мурахи», зрозуміють тільки посвячені. Та ви приїжджайте наступного року на «Сильне покоління» і заведіть своїх «мурах»! 😊

ЦІКАВІ ФАКТИ

Не так давно вчені-матеріалісти висміювали твердження Біблії про те, що мурахи «заготовляють літом свій хліб, збирають в жива свою їжу» (Прип. 6:8).

Наука запевняла, що мурахи на зиму харчами не запасуються. Та згодом «ученим» довелося із соромом погодитися з тим, що серед 3500 різновидів мурах (і, можливо, ще стількох же різновидів, не зареєстрованих наукою) є деякі види, як-от Палестинський та багато інших, які на зиму заготовляють запаси їжі. Тож Біблія і цього разу виявилася правдивою у своїх твердженнях.

Мурахи здатні пояснювати одна одній шлях до їжі, вміють рахувати і виконувати найпростіші арифметичні дії. Наприклад, коли мураха-розвідник знаходить їжу в спеціально сконструйованому лабіринті, він повертається і пояснює іншим мурахам, як пройти до неї. Якщо в цей час замінити лабіринт на аналогічний, тобто забрати феромоновий слід, родичі розвідника все одно знайдуть їжу.

В Африці й Америці існують так звані войовничі мурахи, які вбивають усе, що трапляється на їхньому шляху, тож від них спасаються втечею навіть леви.

У світі на одну людину припадає мільйон мурах.

Як же мурахи заготовляють харчі на зиму? На ніч вони ховають зібрані зерна, а вдень виносять їх сушити на сонце. Сушкою вони займаються тільки в хорошу погоду і ніколи не виносять свої запаси перед дощем, ніби передчуваючи зміну погоди.

За один тільки сезон, завдяки одному мурашнику, знищується від 100 000 до 1 млн комах-шкідників.

ПРО МУРАХ

Як ви думаєте, що роблять мурахи взимку? Сплять? Ні, ви помиляєтеся, вони ніколи не сплять — це біологічний факт. Зимові місяці мурахи проводять у тих самих мурашниках, тільки в нижніх прошарках, під землею. Робочі мурахи займаються ремонтом камер, стежать за мікрокліматом у них, інші ж – вигодовують личинки. Щоб морозне повітря не проникало всередину, комахи ретельно замошують входи сухим листям.

Мурашки вміють співчувати: вони годують своїх родичів-калік, які втратили здатність працювати і не лишають їх помирати голодною смертю.

У робочих мурах два шлунки: в один поміщається власна їжа, а в інший — та, якою мураха ділиться з іншими.

Мурахи – чисті й охайні комахи. Деякі з робочих мурах виконують незвичайне завдання: виносять сміття з гнізда на вулицю, на спеціальне звалище!

Уночі робочі мурахи переміщують яйця і личинки вглиб гнізда, щоб захистити їх від холоду, а вдень – нагору, де їм буде тепліше.

У світі налічується близько 8800 видів мурах.

За своїм суспільним ладом мурахи — найпрогресивніше сімейство комах і найближчі до людини істоти на Землі. Вони утворюють великі сім'ї, які складаються з кількох каст із чітким розподілом праці. Це дозволяє координувати їхні дії щодо виконання поставлених завдань.

Мурахи не мають права їсти знайдену їжу, поки не принесуть її всю у мурашник і не розподілять.

Якщо мураха ледарює і нічого не робить без видимих на це причин, то її виганяють із мурашника. Цікавим також є той факт, що це стосується навіть королеви. Мурахи можуть вигнати її, якщо вона приносить мало потомства, і потім обрати нову.

Спецпропозиція від ШКОЛИ БІБЛІЇ

МОЛОДІЖНІ УРОКИ

bible.ua

**Відрізний
талон**

Мене звати:
Моя адреса:

☐ Я хочу пройти курс молодіжних уроків:
«Формула життя»

☐ «10 запитань до Бога»

прізвище та ім'я

мені ☐ років

Флешка
Молодіжна християнська газета

вказуйте, будь ласка, повну адресу з індексом

«10 запитань до Бога»

1. Чи буде кінець злу, болю і смерті?
2. Чи є справжня любов?
3. Хто придумав секс?
4. Окультизм - це міф чи реальність?
5. Як потрапити на небо?
6. Коли настане кінець світу?
7. Хто такий Ісус?
8. Як Тобі подзвонити?
9. А хто створив наш світ?
10. Це Ти написав Біблію, правда?

«Формула життя»

1. Подружись з собою
2. Що значить дружба?
3. Підготовка до шлюбу
4. Вибери здоров'я!
5. Мрій про велике!
6. Спиритизм: хто господар невидимого світу?
7. Магічний ритм!
8. Мета життя - триматися справжніх цінностей!

0 800 30 20 20

bible@hope.ua

а/с 36, Київ, 04071

Ответственный за выпуск:
директор издательства «Джерело життя»
Василий Джулай
Главный редактор: Лариса Качмар
Ответственный редактор: Елена
Мехоношина
Председатель редколлегии: Евгений
Алехин

Редколлегия: Петр Сироткин, Андрей
Шевчук

Перевод, правка: Елена Мехоношина,
Анна Борисовская, Юлия Вальчук
Верстка, дизайн: Мария Бадардинова

Ответственная за печать: Тамара Грицюк
Тираж: 10 000 экз.

Адрес: 04071 г. Киев,
ул. Лукьяновская, 9/10-а
e-mail: fleshka@i.ua

Если ты желаешь пожертвовать
средства на развитие газеты, ты
можешь сделать это через банк.
Наши реквизиты:
Идентификационный код:
ЄДРПОУ 19350731
Счет: 26006149457
МФО 380805

Наименование банка:
«РАЙФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ»
в г. Киеве

Адрес: 04071 г. Киев,
ул. Лукьяновская, 9/10-а

Редкация оставляет за собой
право печатать материалы в
дискуссионном порядке, не
разделяя мнений автора, а
также право редактировать и
сокращать тексты.
Ответственность за содержание
статей несет автор.

Приложение к газете
«Вечное Сокровище»
Свидетельство
о государственной
регистрации:
Серия КВ №8176
от 03.12.2003